

Conjunts musicals de Canet a la dècada dels 60's

Joaquim Pera Isern

Aquest estiu parlant amb l'amic Joan Bassas "Nepo", amb qui m'uneix l'afició per les coses de Canet, em va ensenyar una col·lecció de pòsters i postals promocionals de conjunts musicals canetencs dels 60's; tot i que alguns noms em sonaven vagament, per raó de la meua edat, en desconeixia gairebé tot de la seva trajectòria. Em va semblar un bon repte donar contingut a aquelles imatges, recuperant així una part de la nostra història musical inèdita; unes històries pràcticament desconegudes. Tot aprofitant que els seus protagonistes encara són joves i tenen el cap clar, em vaig posar mans a l'obra i recollir el seu testimoni fins on ha estat possible. La meua modesta aproximació, doncs, no vol més que deixar constància de l'existència d'un fenomen musical molt singular que va produir-se a tot el país, i també a Canet, a la dècada dels 60's com van ser els conjunts de música moderna o música "yé-yé", com en deien a l'època.

Que Canet ha estat una terra de bons músics és un fet indiscutible i alhora constitueix un dels trets

identitaris que ens defineixen com a poble allà on anem. En els segles XVII, XVIII i XIX van ser els mestres de capella els qui van portar la batuta; posteriorment, ja en el segle XX, les nissagues de músics com les dels Dotras, Dulsat, Jover, Vives, etc. van ser referents de la música local en diferents àmbits. També conjunts com Els Quirretes, The Merry Boys, Orquesta Azul, Trio Hawai, etc. , cadascun en el seu temps i estil van contribuir a amenitzar grans vetllades i festes a bon ritme. Contemporanis dels conjunts que recollim hi havia també Los Mecenats (Dulsat, Viñolas, J.Pera, B.Pera, Crusat) una acreditada formació local, que, si bé també tocaven música moderna del moment, al ball de la Pista i a la sala de l'Educación y Descanso, pertanyien a una generació de músics més grans. Sens dubte però, que els dos referents musicals amb més projecció que hem tingut a Canet, referits a la música moderna de la segona meitat del segle XX, han estat en Rudy Ventura (Jaume Ventura Serra, Canet 1926-Barcelona 2009) i per descomptat La Trinca (Pascual, Mainat i Cruz), uns músics que algun dia haurem

Primera formació dels The Canet Boys a Les Anelles 1963 - postal promocional- Antoni Fernández, Casimir Xapellí, Josep Coll i Paco López

també de biografiar.

Els conjunts musicals que passem a ressenyar a continuació van sorgir a l'empara d'un nou fenomen musical, importat i d'abast mundial; una revolució que va trobar ressò entre la joventut d'aquells anys. Els seus trets identitaris van ser: nous instruments elèctrics, recitals multitudinaris, balls impensables, trencament amb motlles encarcarats i noves formes de relació entre el jovent. Els escenaris on van consolidar-se aquestes noves maneres de fer música van ser les discoteques, boïtes, night-clubs i els guateques particulars, a més dels tradicionals teatres, pistes i sales de ball. L'aparició i popularització dels discs de vinil va contribuir a la socialització de la música i a l'aparició d'un mercat que va millorar la difusió i la professionalització de no pocs aventurers musicals d'aquells anys.

Els grups sorgits a Canet tots guarden un mateix patró: quatre o cinc amics que tenen inquietuds musicals, seguidors de conjunts famosos, que tenen ganes d'emular-los musicalment i alhora passar-ho bé. També la instrumentació era invariablement la mateixa: la guitarra rítmica, la guitarra solista, el baix, l'orgue electrònic i la bateria. L'edat dels seus components estava entre els 15 i els 20 anys; entre ells dominava més l'empenta de la joventut que la reflexió serena de fins on volien arribar. Pujar a dalt d'un escenari, ser reconeguts, admirats i aplaudits fent una cosa que els agradava i, com ens han reconegut molts d'ells, "lligar" amb noies sense massa compromisos, són experiències que no estaven a l'abast de tothom. Aquests eren els incentius que compensaven l'esforç que els suposava mantenir-se en actiu com a conjunt musical, molt més que els guanys econòmics que en van treure. L'estètica i vestuari d'aquests conjunts era també força cuidada, en públic els músics es presentaven gairebé sempre conjuntats amb americana i corbata, seguint l'estil d'altres grups del moment. Gairebé

totes les formacions van entrar en crisi coincidint amb la marxa d'algun membre a fer el servei militar. Les pressions familiars i la impossibilitat de combinar feina fixa amb les servituds del conjunt musical, van estroncar no pocs d'aquells rampells musicals de joventut.

Tal com veurem a continuació, a la dècada dels 60's Canet va gaudir de diversos locals on la música en directe hi era present gairebé setmanalment; locals sense massa refinaments tècnics i poc aforament, però suficient perquè els conjunts poguessin oferir els seus concerts davant del públic canetenc; un públic que s'ampliava als estius amb el turisme. D'aquests locals en volem destacar dos per sobre de tots, per la seva contribució a la difusió de la música feta a Canet: Les Anelles al carrer Castanyer (comandat pels Vidal) i El Cellar al carrer Bonaire (comandat pels Cortés). En aquests dos night-clubs van foguejar-se alguns conjunts locals, abans de fer el salt vers altres propostes més ambicioses. No podem oblidar tampoc a El Saúco i El Patio, els dos tablaos flamencs dels estius canetencs, on també havien actuat alguns d'aquests conjunts. Les altres sales com ara La Pista, el Bàsquet, l'Ateneu, el Saló Rosa, el "Centru", el Cine de Baix o l'Amfiteatre del Maresme, tenien més aforament i s'utilitzaven per fer-hi recitals més multitudinaris.

Com veureu la riquesa de locals i propostes lúdico-musicals d'aquells anys és envejable i contrasta amb el desert que mostra Canet en aquest moment. Perdoneu però algú ho havia de dir!!

THE CANET BOYS

Aquest va ser un dels primers conjunts de música moderna que va formar-se a Canet en els 60's, juntament amb els Vikings. Els seus inicis es remunten a finals de l'any 1962; inicialment el formaven quatre membres: Casimir Xapellí Planet

Segona formació dels The Canet Boys al parc de la Misericòrdia 1964 -postal promocional- Paco López, Antoni Fernández, Fede Cañadas, Casí Xapellí i Josep Coll

(Canet 1946) al baix; Antoni Fernández Lorenzo (Canet 1946) a la guitarra solista; Josep Coll Baixeras (Canet 1945) a la guitarra rítmica i veu; i Paco López "Kubaleta" (Canet 1947) a la bateria. A mitjans de l'any 1963 s'hi va incorporar un cinquè músic, en Federico Cañadas Galera (Canet, 1948) a la guitarra rítmica, i quedà en Josep Coll només de vocalista, així podia treure el màxim partit de la seva veu excepcional. Els dos primers, en Casi i l'Antoni, provenien d'una primera formació de guitarres que va tenir una curta trajectòria: el Duo Vanguard, que havien actuat algunes vegades a la Sala Martri de Sant Cebrià. El nom de The Canet Boys va ser encertat, un nom modern, anglòfil i que d'alguna manera també guardava un cert punt nostàlgic amb un conjunt canetenc dels 30's, The Merry Boys, liderat per en Viñolas, segons ens ha referit en Casi.

La formació musical dels seus membres era desigual; un dels seus mestres de guitarra va ser en Teodoro Moreno, un luthier andalús emigrat a Canet; també van rebre algunes lliçons de solfeig de la Maria Puja-das; i en Paco López havia fet classes de bateria amb en Viñolas. Els The Canet Boys van tirar sempre d'un repertori aliè, adaptat a les seves prestacions i gustos musicals, fent la música de moda que triomfava en el repertori nacional i internacional; entre els seus èxits hi havia cançons de l'Adamo i una peça que mai deixaven de tocar amb gran èxit era *Los años jóvenes* de Cliff Richard. El quarter general d'assaig el tenien al Saló Rosa, on recorden que durant els assajos sempre tenien al carrer admiradores per escoltar els seus acords. El seu debut a Canet va ser en el Centre Parroquial, en una matinal on van compartir escenari amb Els Vikings, fins i tot recorden que la primera cançó que van interpretar va ser el tema *Apache* dels Shadows. En els gairebé dos anys que van estar en actiu recorden molt la temporada intensa que van fer a l'emblemàtic night-club canetenc de Les Anelles (del Cafè Unió); també a El Cellar, El Patio i El Saúco hi van tocar varies vegades. Recorden amb orgull haver quedat en primera posició en un concurs de grups fet a l'Ateneu d'Arenys, amb una versió del *Pregueró* d'Adriano Celentano, guanyant als Tanners, un conjunt que sortia com a favorit. Com a fita màxima en el seu moment àlgid destaquen haver fet de teloners de Los Sírex en el pavelló de bàsquet del Joventut de Badalona. També eren molt apreciats a les festes d'Arbúcies i Hostalric. El primer en plegar va ser l'Antoni Fernández. Per cobrir la baixa va entrar al conjunt el guitarra solista Miquel López Mediavilla (Canet 1948). En aquell moment van canviar també el nom del conjunt i van adoptar el nom més sonor i contundent de Los Yunques. Aquesta nova etapa va coincidir amb una gira que els va portar a Andorra, on hi van estar uns mesos tocant. Quan tocaven al local El Cristall de Les Escaldes van incorporar un vocalista brasiler, en Freddy Davis, que s'havia fet famós per *Orfeo Negro*, una pel·lícula de culte en aquells anys; també van estar actuant diàriament al night-club El Refugi. Una anècdota andorrana que ens han explicat diu que un dia a Ordino van sentir a la radio una nova cançó de l'Adamo: *Tombe la neige*, i van quedar tan impressionats per la peça que no van parar fins

aconseguir una còpia pirata des de Radio Andorra i la van incorporar en pocs dies al seu repertori.

En tornar d'Andorra van decidir dissoldre el conjunt; a la decisió de plegar hi va influir molt el ritme de vida que portaven: el fet de combinar la feina amb assajos i actuacions era difícil d'aguantar. Les obligacions professionals, doncs, van posar-los davant la disjuntiva de seguir amb la doble jornada, o bé es dedicaven de ple a la música. L'Antoni, primer, en Paco, en Miquel i en Federico després, van veure més clar centrar-se en els seus oficis que els oferien més estabilitat i deixar la música com una afició, que és el que havia estat per a ells.

Tot i així l'Antoni encara va estar tocant algunes temporades amb un original conjunt calellenc, Els Suviran's, que era mixt; també va tocar amb Els Silvers. En Josep i en Casi tampoc no es van resig-nar a guardar la guitarra i van tornar a la brega al cap de pocs mesos, amb dos germans d'en Coll, ressuscitant de nou el conjunt de Los Yunques.

ELS VIKINGS

Aquest conjunt va començar l'any 1963, inicialment es deia The Blue Cabrits, tot i que ràpidament van posar-se The Vikings, i finalments Els Vikings. En els primers anys el formaven quatre membres: Josep M. Mainat Castells (Canet 1946) a la guitarra rítmica

Primera formació d'Els Vikings 1964. García, Titus, Mainat i Cruz

Segona formació d'Els Vikings 1966. Mediavilla, Cruz, Pascual, Mainat i Mas

i veu; Toni Cruz Llaúna (Girona 1946) a l'orgue; Joan Titus Boher (Canet 1946) a la bateria; i Josep A. García (Barcelona 1946) al baix. En el transcurs dels gairebé cinc anys que van estar actius van canviar alguns dels seus components; l'any 1966 van incorporar un cinquè membre, en Miquel López Mediavilla a la guitarra solista, un músic que ja havia tocat amb la primera formació de Los Yunques; a la tardor de 1966, en Josep Mas Rius (Canet 1948) substituïa al baixista Josep A. García, i uns mesos més tard plegava el bateria Joan Titus; en aquest moment entrà al grup en Miquel Àngel Pascual Llinàs (Canet 1949) que agafà el baix i en Josep Mas va passar a la bateria. A les darreres actuacions del conjunt, a finals de l'any 1967, s'incorporà a Els Vikings en Guillermo Coll a la bateria, procedent d'Els Yunques, substituint en Josep Mas que havia plegat.

A partir d'una entrevista feta a Els Vikings, recollida per la revista canetenca Carrer Ample (núm. 11, març 1966), hem pogut aclarir alguns trets de la seva trajectòria. Els defineixen com uns xicots molt animats i que els agrada fer broma (trobem aquí un primer embrió de La Trinca). En Toni i en Josep M. eren els "representants" que buscaven els contractes i les sales per anar a tocar. Com hem dit abans es van estrenar al Centre Parroquial en una matinal amb Los Yunques, on van sortir a tocar amb el tradicional casc de banyes viquing. A Canet van actuar en diferents sales: El Cellar, Les Anelles, Rocatel, etc.; també en revetlles populars i en festivals benèfics canetencs; però va ser sobretot fora de Canet on van concentrar la seva carrera musical. Recorden actuacions a Barcelona en alguns hotels (Oriente, Avenida Palace, Ritz, etc.), a la Facultat d'Arquitectura (on estudiaven en Mainat i en García), a Montjuïc; així com també a la majoria de pobles del Maresme i la Selva (Lloret, Blanes, Pineda, Calella, Sant Pol, etc.)

El seu repertori musical era força ampli i variat, l'any 1966 manegaven unes 80 cançons en el seu cartipàs, un repertori que adaptaven en funció del públic i tipus de sala on actuaven, sempre a gust del client: per

Josep M. Mainat compaginava la música amb una altra de les seves aficions: la d'il·lustrador. (revista Carrer Ample, 1966)

exemple davant de gent gran tocaven peces més "clàssiques" (*La Mer, Muñequita Linda, Maria Helena, Bésame Mucho*, etc.); mentre que en recitals de gent jove es decantaven per peces de l'anomenada "música Liverpool" i moderna, tan nacional com estrangera, algunes de les peces de les quals les versionaven en català; una de les més celebrades era la clàssica *Eve of destruction* de Barry McGuire, *Demà és la destrucció*, que no faltava als recitals. Mai no van fer escarafalls de tocar per al turisme.

També tenien algunes peces pròpies: *Mort de gana twist, Un duro dame, El twist de la momia*, entre altres.

Els Vikings van rivalitzar d'una manera sana i cordial amb els conjunts canetencs contemporanis com ara Los Yunques, i en menor mesura amb Los Setter's; i es van repartir les "fans" femenines; el fet de ser la majoria dels seus components estudiants universitaris els va conferir un punt de distinció de caire més intel·lectual que els altres conjunts no tenien. Va ser un conjunt molt actiu que anava gairebé a una o dues actuacions setmanals a l'hivern i gairebé a diari a la temporada d'estiu, fins arribar a ser quasi professionals (oficialment constava que

tots eren estudiants), alguns van acabar convertint-se en professionals de l'espectacle (La Trinca) abandonant les carreres respectives; altres havien optat per centrar-se en els seus estudis abandonant la formació.

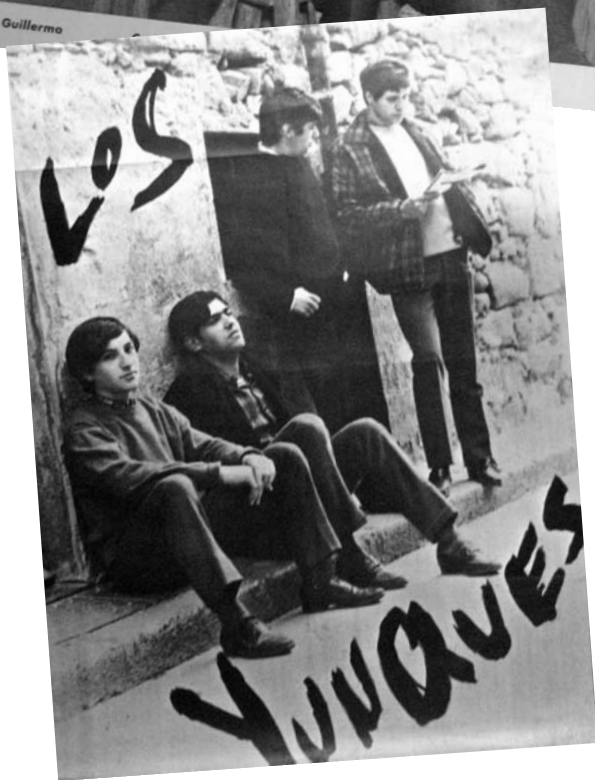
LOS YUNQUES

Aquest grup, amb la nova formació de quatre, va sorgir, com hem dit abans, a finals de l'any 1964. Els seus components van ser els germans Coll-Baixeras: Josep Coll a la guitarra rítmica i veu; Francesc Coll (Canet 1943) a l'orgue; Guillermo Coll (Canet 1951) a la bateria i Casimir Xapellí al baix. Dels seus components en destaquem la precocitat d'en Guillermo a la bateria d'aquesta formació, on va debutar amb tan sols tretze anys.

La primera actuació pública com a Los Yunque, amb la nova formació, la van fer a Canet, segons ens recorda en Guillermo, va ser en un concert matinal al cinema Miramar pel maig de 1965, fent de teloners d'un conjunt de moda d'aquells anys, Los Jóvenes.

Altres sales canetenques que van acollir concerts d'aquesta formació van ser : Les Anelles, El Saúco i El Celler on van tocar tots els dissabtes d'hivern. Los Yunque també van actuar a bona part de locals emblemàtics del Maresme d'aquells anys, sobretot en night-clubs. Un dels llocs que més recorden i on van estar dues temporades, sempre amb molt d'èxit, va ser a La Torre de Calella, allí van debutar a la temporada d'estiu de 1966 com a suplents dels

consagrats Los Gatos Negros , quan aquells anaven de "bolos"; per l'èxit que van assolir, l'empresari Pascual els va oferir tota la temporada d'estiu del 1967, de maig a setembre, sempre amb un èxit clamorós que inclús provocava problemes de trànsit davant d'aquell local; van actuar també algunes vegades al tablao calellenc La Guitarra d'en Lauren Postigo i al Sol i Mar de Calella; igualment recorden el Club la Selva (Blanes), Lloret, Arbúcies, Sant Celoni, etc. Una de les fites més altes aconseguides pel conjunt fou la de fer de teloners de Los Salvajes en un altre emblemàtic local, el Bellamar de Premià; també recorden haver compartit escenari amb Josep Guardiola una vegada. Los Yunque va ser un conjunt que acostumava a omplir les sales on actuava; tenien un estil propi d'interpretar i musicalment tenien gran qualitat, el que es diu "sonaven bé", un èxit de públic que obtenien fent un repertori equilibrat de peces ballables, sobretot cançons lentes, magistralment interpretades pel seu vocalista en Josep Coll, que tenia (i té) una veu amb un registre molt similar al del cantant francès Adamo, amb qui se'l comparava, i que feia les delícies dels seus seguidors i seguidores. El seu repertori musical era fet a base d'adaptacions i

De dalt a baix: Primera formació de Los Yunque. 1964. Josep Coll, Casimir Xapellí, Miquel L. Mediavilla, Paco López i Fede Cañadas. A sota, segona formació de Los Yunque a la barra d'El Celler 1966 -postal promocional- i en darrer terme, imatge de Los Yunque al carrer Bonaire 1966 -poster- Guillermo, Casimir, Quico i Josep

versions d'altres conjunts, sobretot en castellà i francès; versions de Beatles, Sírex, Mustang, Lone Star, entre altres, figuraven en el seu repertori més aplaudit. Una de les anècdotes més curioses que ens han explicat referida a la seva qualitat, diu que en més d'una ocasió a La Torre de Calella, els francesos del públic tenien la sospita que cantaven amb playback les cançons de l'Adamo, aleshores en Josep havia de baixar a cantar entre el públic per demostrar que la peça cantada era de viva veu.

Inicialment Los Yunque assajaven al menjador d'una casa particular del carrer Xaró Baix, però aviat es van traslladar al Saló Rosa, allà sobre l'escenari podien fer uns assajos molt més semblants al que eren els concerts. En Josep Coll feia alhora de representant i, per estalviar despeses, tot el moviment de muntatge i desmuntatge que suposaven les actuacions se'l feien ells, tan sols havien de llogar el transport fins al local d'actuació; en aquesta feina acostumaven a llogar la furgoneta d'en Moral "el Pollero". També l'instrumental del grup era propi, així com cables, focus, amplificadors i micròfons, com passava amb la majoria de grups de l'època. Al respecte, ens han explicat que el patró de Les Anelles, l'Emili Vidal "en Miliu" del cafè Unió, els havia arribat a fer alguna bestreta per comprar instruments, un deute que els hi anava rescabulant amb actuacions al seu local. Entre l'anecdota, en Guillermo recorda com va aprendre a tocar la bateria amb els pots i olles de la cuina de la seva mare, abans de comprar la seva primera bateria, una Rafecas; també el primer orgue de la formació va ser una andròmina molt primària que funcionava amb un ventilador, la

precarietat de l'instrument va fer que aviat fos substituït per un orgue Farfisa en el qual van invertir els guanys de les primeres actuacions.

El final de la formació va coincidir amb el moment que en Josep Coll, i uns mesos després en Casimir Xapellí, van haver de marxar a fer el servei militar, aquesta contingència, de força major en aquells anys, va estroncar l'empenta que portaven i va provocar la desintegració del grup. Això passava l'any 1967. Després de la dissolució, els membres d'aquest conjunt van seguir camins diferents: En Quico i en Casi van deixar la música. En Josep Coll, en tornar del servei militar, va deixar la feina de lampista a can Cruanyes i es va professionalitzar com a cantant, actuant en diverses sales de festes, en destaca l'any 1969 la Boïte del Liceu, sota el nom artístic de Jhobai; actuà també a Don Chufo, La Pèrgola, Sala Emporium, etc; després va continuar en altres formacions com el Jhobai Combo, o el conjunt Retorn; i així restà en actiu com a professional de la música fins a l'any 1992. L'any 2.000 va editar el CD, *Per tu canto*, un recull d'onze cançons inèdites en català, amb lletres seves i d'en Joan Titus (Els Vikings), així com algunes peces de temes canetencs. L'any 2002 edità un segon CD, *Gratitud d'un poble* dedicat a Mossèn Cinto. En Guillermo, poc després de la dissolució de Los Yunque va entrar de bateria a les darreres actuacions de Els Vikings, a partir d'aquí va continuar amb els Enfants Terribles i va estar vinculat com a músic en les primeres produccions de La Trinca (Els Trincaires del Maresme), sempre amb la bateria, un instrument que no ha abandonat mai, i que encara toca per als els amics.

Primera formació de Los Setters a l'Hort dels Tarongers de la Riera del Pinar 1966 -pòster- Ezquerra, M. García, R. García i Molina

LOS SETTERS

Aquest conjunt musical es va formar l'any 1966, en plena eufòria de grups musicals a Canet (Els Vikings, Los Yunques). Inicialment el formaven quatre membres: Pere Ezquerra (Canet 1950) al baix; Manuel Molina (Motril 1950) a la guitarra solista; els germans Manuel García Sánchez (Granada 1946) a la rítmica i Rafael García Sánchez (Granada 1950) a la bateria. L'any 1967 va plegar Manuel García i es van incorporar a la formació dos nous membres: el vocalista l'Àngel Luna i el mataroní Raül com a guitarra rítmica i saxo, components que es van mantenir fins al final.

Els membres d'aquest conjunt inicialment partien d'una formació musical escassa, però la seva determinació els va fer buscar els mitjans necessaris per aprendre els mínims acords i ser un conjunt. Entre les anècdotes dels seus inicis, en Pere recorda que es va gastar tots els estalvis en comprar un lluent baix, però no en va tenir prou per comprar l'amplificador que el feia sonar; aquest hàndicap li va solucionar en Segimon Serra, el mític inventor canetenc del carrer Castanyer, convertint una ràdio de vella en un amplificador per sortir del pas. Des del començament els guitarras del grup rebien classes particulars de l'Antoni Fernández, antic component dels The Canet Boys, que curiosament els cobrava les lliçons en discs, que alhora li servien per treure els acords que després els hi ensenyava. En Fernández també havia tocat alguna vegada amb Los Setters

Los SETTER'S

Segona formació de Los Setters 1967 -postal promocional-
Ezquerra, Molina, Luna, R. García i Raül

en els seus moments inicials per reforçar la formació. Entre els seus mestres de guitarra també recorden a en Josep M. Mainat, guitarra d' Els Vikings en aquell moment. La primera cançó que van treure sencera va ser l'èxit *Popotitos*.

La seva estrena com a grup va ser l'any 1966 en un festival benèfic matinal que va fer-se a la Pista Vella de Bàsquet, juntament amb altres formacions de Canet (Yunques i Vikings). Més endavant també van actuar varies vegades a la sala de ball canetenc de l'Educación y Descanso. A base d'anar tocant i amb un afany de superació constant es van anar consolidant com a grup i van començar a ser coneguts fora de Canet; van buscar-se un representant, en Guillermo Poquet de Mataró, que a canvi del 20% dels guanys els hi programava un concert o dos cada setmana. La Bolera de Mataró, La Estrella d'Arenys, Millets de Sant Pol, Sant Antonio de Blanes, Bellamar de Premià, Sant Celoni i sobretot a Santa Maria de Palautordera, van ser alguns dels locals i poblacions que recorden haver-hi tocat; encara que la seva fita musical més recordada va ser quan van de fer de teloners en un concert de Los Mustang.

El repertori de Los Setters es centrava bàsicament en versions de grans èxits de conjunts nacionals i estrangers, no disposaven de repertori propi. Quan van incorporar el vocalista Àngel Luna reconeixen que van guanyar en solidesa com a conjunt.

El local d'assaigs el tenien en un magatzem del carrer Ravalet; els instruments i aparells de so eren seus; com passava en la major part de grups de l'època també havien d'assumir el muntatge i desmuntatge de cada actuació i llogar un vehicle pels desplaçaments. Els guanys eren escassos i no compensaven l'esforç que suposava mantenir el conjunt en actiu; però com recorda en Pere Ezquerra: "ens ho passàvem molt bé amb el que fèiem, sense comptar les hores que hi dedicàvem que eren moltes". Al final però, els serveis militars, altres projectes personals i el fet d'anar a treballar més de vuit hores a can Jover cada dia, van influir en la decisió de dissoldre el conjunt.

El conjunt es va dissoldre després de la revetlla de Fi d'Any de 1969, aquest va ser el seu darrer concert, van fer-lo al restaurant mataroní Meseta de Reyes i com a anècdota recorden que a petició d'una part del públic van atrevir-se a tocar la sardana *La Santa Espina*, cosa que provocà l'enuig del propietari del local que era al·lèrgic al català. Aquest va ser el final d'un projecte musical, de gairebé quatre anys, portat endavant amb molta il·lusió per part de Los Setters.

ENFANTS TERRIBLES

Aquest grup sorgeix com a una evolució d'Els Vikings a mitjans de l'any 1967, quan aquells es van dissoldre. El conjunt el formaven quatre membres, tots procedents d'Els Vikings: Josep M. Mainat a la guitarra; Toni Cruz a l'orgue; Miquel Àngel Pascual al baix; i Guillermo Coll a la bateria. Enfants Terribles van estar en actiu uns dos anys, i en aquest temps es va guanyar un gran prestigi i reconeixement en el panorama musical del moment. El seu moment àlgid va ser l'any 1968. Tenien el local d'assaig al carrer

del Gram, a l'edifici vell de la Cooperativa -posteriorment sala Cap i Cua-, com encara recorden alguns veïns per l'escàndol que suposava tenir un conjunt assajant en un carrer "tranquil"; també havien assajat al "Centru".

El repertori d'Enfants Terribles es va centrar en dues vessants musicals: En primer lloc les versions d'èxits internacionals; potenciant sobretot la combinació de les quatre veus que tenien registres

molt diferents, seguint el camí que havien marcat grups mítics angloamericans (The Who, Beatles, Rolling Stones, Beach Boys, etc.); sobretot les seves versions en anglès eren molt treballades en els assajos, fins al punt d'haver seguit el mètode Assimil d'auto-aprenentatge d'anglès per millorar la dicció; els qui van tenir ocasió d'escoltar-los afirmen que tenien molta qualitat d'interpretació i treien les versions molt bé. El repertori d'Enfants Terribles tenia un segon registre centrat en una música més festiva i desenfadada, influït pel fet d'estar contractats a la mítica i turística plaça de toros de Sant Cebrià de Vallalta, on amenitzaven les tardes estivals de mig Europa entre "sangries i vaquilles"; va ser també aquí, pensem, que es va començar a perfilar l'ADN del que de seguida es convertiria en La Trinca. Tal com recorda en Guillermo, membre d'Enfants Terribles: "La primera part de la tarda santcebríanica es tractava d'entretenir als turistes que anaven arribant amb els autocars per 'torejar'; com que no els podien agomboiar tots alhora cap a la plaça, l'empresari ens va demanar que abans de la nostra actuació preparada pel fi de festa, féssim una mica d'animació per distreure al personal"; així doncs en Toni amb un banjo, en Josep M. amb guitarra espanyola i en Miquel Àngel amb la "berra" portaven la música sense cables a peu de plaça. Posteriorment, més cap al tard, Enfants Terribles feien l'actuació programada sobre l'escenari amb peces ballables. Recorden que molts dies havien de fer programa doble, tocant també a la nit al jardí del Bolo-Club de Calella, en un ambient ja més calmat.

Enfants Terribles van actuar regularment a Andorra on eren molt reconeguts, un "bolo" que també aprofitaven per carregar una bona partida de discs estrangers que no es trobaven a Espanya. Tot i que els guanys els ajudaven a sobreviure, recorda en Guillermo que es va haver de comprar una bateria Premier de primera categoria (com la d'en Ringo Starr, subratlla) i per això va haver de treballar tot l'any per sufragar la important despesa de 150.000 peles, una petita fortuna en aquell temps, que va pagar a terminis.

D'aquesta formació volem destacar que va ser el pri-

Enfants Terribles 1968 -pòster- Guillermo, Pascual, Cruz i Mainat.

A sota, caràtula del disc "Enfants Terribles" -Ekipo 1968-, únic disc editat per un conjunt canetenc abans de La Trinca.

mer grup canetenc en editar un disc: va ser un EP del segell Ekipo (1968), titulat *Enfants Terribles*, amb 4 temes molt comercials: un cantat en castellà *Maria de la O* i altres tres en holandès, anglès i alemany; un disc pagat per ells mateixos i pensat per ser venut com a record als turistes que passaven per Sant Cebrià. Un curiós vinil del que malauradament se'n conserven molt pocs exemplars al nostre país doncs gairebé tots van marxar cap Europa dins les maletes dels turistes, compartint espai amb manoles i toros de fireta. La portada d'aquell disc és una petita joia de l'art pop local, sorgida de la plumilla d'en Mainat, molt activa aquells anys; d'aquest mateix autor volem destacar també el pòster promocional dels Enfants Terribles, encapçalat per una llegenda escrita en llatí que diu *stultus est qui legit hoc* (ximple qui ho llegeixi). Aquesta tarja de presentació és un antecedent claríssim del tarannà desenfadat del que fou La Trinca un any després. També l'any 1968 és quan entraren en contacte amb Salvador Escamilla i el seu mític programa Radioscope; tal com reconeix en Miquel Àngel, aquesta trobada i les matinals de dissabte a l'Estudi Toresky de Radio Barcelona van ser decisius pel seu futur, doncs clarament va ser la radio qui els va obrir la porta al món musical català, ja com a La Trinca; poc després, l'any 1969 La Trinca editava el seu primer senzill amb Edigsa i la popularitat es disparà. En Guillermo recorda com en

els primers recitals de La Trinca (Trinca Pop), quan interpretaven encara cançons ballables, el trio canetenc es feia acompanyar per quatre músics més, que tenien com a nom Els Trincaires del Maresme, tots amics i antics col·laboradors: Miquel L. Mediavilla (guitarra), Guillermo Coll (bateria), Joan Solà (orgue) i en Josep de Caldetes (baix), d'aquesta manera el trio Cruz-Mainat-Pascual es podien concentrar més en la part de showmans i cantants que va ser la vessant que els va donar l'èxit posterior. En aquelles primeres actuacions de La Trinca una part dels temes eren encara peces extretes del repertori d'Enfants Terribles, doncs La Trinca encara no tenia prou repertori propi per omplir un concert. Posteriorment, la col·laboració amb el lletrista Jaume Picas va acabar de perfilar el repertori trincaire que els va fer triomfar en el panorama musical català. La dissolució d'Enfants Terribles com a conjunt, doncs, l'hem de relacionar amb la progressió de La Trinca entre l'any 1969 i 1970. Durant un temps van conviure encara les dues marques, Enfants Terribles i Trinca, però la segona finalment es va acabar imposant. En Guillermo Coll, va col·laborar com a músic amb els seus antics companys de formació en diverses i exitoses produccions trincaires: Trincar i Riure, Festa Major, Xauxa i Mort de Gana Show, fins que el servei militar l'any 1973 li va fer trencar aquests lligams professionals. Posteriorment ha participat en altres projectes sempre al costat de la seva inseparable bateria Premier.

THE TUTURRULL CLUB BAND

Una colla d'amics va començar a gestar el conjunt vers l'any 1967, amb un primer nom: Els Joquis, de curta vida; de seguida van rebatejar-se amb el nom de The Tuturrull Club Band, en ser aquest un nom més sonor i una barreja de Beatles amb la paraula

Alguns membres de la Tuturrull amb amics fent barrila en una Festa dels Vells a l'Odeón, (Icra, Planet, Dulsat i Galera)

Els Tuturrull Club Band l'any 1967, en l'única foto conservada del grup en què surten tots quatre: Mas, Fàbregas, Planet i Dulsat, acompanyats de l'amic Rabionet.

d'argot "Tuturrull" molt utilitzada entre ells en aquells anys. Per edat, els tuturrulls eren, com si diguéssim, els "germans petits" d'Els Víkings, amb els quals mantenien una estreta relació fraterna i musical, ja que compartien local d'assaig en un garatge dels Planet del carrer Lluís Domènech, al darrere de l'Escola de Teixits. La seva formació musical era escassa, per millorar van comptar amb l'ajuda inestimable d'en

Josep M. Mainat per començar a enfilars els primers acords. Aquesta formació anava una mica més enllà del conjunt musical aficionat i també va participar i promoure diverses iniciatives culturals i solidàries a Canet.

El conjunt era format per en Josep Dulsat "Pat" (Canet 1950) a la guitarra rítmica i veu; Josep M. Fàbregas Soto (Canet 1950-2006) al baix; Joaquim Mas Rius (Canet 1950) a la guitarra solista; i Quirze Planet Rovira (Canet 1950) a la bateria.

No comptaven amb repertori propi i feien versions de

Un directe a El celler de Los Yunques

conjunts de moda del moment, sempre amb l'ajuda d'un tocadiscs, on sonava una vegada i una altra la cançó escollida fins que la treien. Les seves actuacions a Canet van tenir com a escenaris sobretot l'Hotel Carlos i l'Hotel Sant Roc; però també van participar en diferents festivals benèfics locals; entre els que recorda en Quirze, en destaca un d'organitzat per recaptar fons per comprar una moto al pare Jaume Travessa, missioner a l'Índia, o també la participació a les Festes dels Vells a l'Odeon. Les sales de ball canetenques que van veure'ls actuar van ser l'Educación y Descanso (actual biblioteca), la Pista i el Saló Rosa; gràcies a la seva iniciativa aquesta sala,

Foto d'una actuació de la Trinca Pop

on havien assajat també Los Yunques, i que restava tancada en aquells moments, va ser remodelada mínimament per obrir-la encara unes temporades com a sala de ball. Tal vegada la seva fita més transcendent com a conjunt musical va ser haver fet de teloners dels mítics Los Diablos en una actuació que va tenir lloc una tarda de Primer de Maig a la pista vella de bàsquet. També havien actuat en alguns locals de Calella.

La dissolució definitiva del grup va venir l'any 1969; com en altres casos el servei militar, projectes musicals diferents i compromisos familiars hi van influir. Cadascú va emprendre camins diferents. Alguns dels seus components, com en Dulsat i en Mas, van continuar vinculats a altres conjunts com ara Els Silvers. Tot plegat, els vells tuturrulls recorden amb nostàlgia a la Tuturrull Club Band com uns anys que s'ho van passar molt bé, van "lligar" molt amb estrangeres (un clàssic!, comú a tots els conjunts canetencs) i, per uns anys, van sentir-se formar part d'un moviment musical jove i modern, que sense més pretensions, van dinamitzar culturalment el poble, però sabent que aquella aventura no tenia futur, tan sols present.

ELS SILVERS

Aquesta va ser la darrera formació musical que va constituir-se a Canet a la dècada dels 60's, de la qual tenim notícia. Va formar-se l'any 1969 amb músics que ja havien format part d'altres conjunts canetencs dissolts, com The Canet Boys, Els Víkings i The Tuturrull Club Band. Entre els músics que hi tocaven hi havia: Josep Dulsat "Pat" a l'orgue, Josep Mas a la bateria, Joaquim Mas al baix, Antoni Fernández a la guitarra solista, i J. Avellaneda al saxo. D'aquesta formació en sabem poques coses més, sembla que van estar un parell de temporades en actiu. Recorden que havien actuat en els cànpiings de Canet, sobretot a El Carro i també en alguna festa popular.

JOAQUIM PERA ISERN

Nota: Aquest treball l'hem fet a partir de converses amb Casimir Xapellí, Josep Coll, Guillermo Coll, Antoni Fernández, Pere Ezquerria, Quirze Planet i Miquel Àngel Pascual; a tots ells agraïm la seva col·laboració.

A mitjans dels 60's va aterrar a Canet un noi gallec, Germán Rodríguez, que volia obrir-se camí en el món de la música com a vocalista, el seu estil peculiar de cantar però, no va acabar de convèncer als grups locals, i finalment va acabar dedicant-se a la confecció tèxtil. Tot i així va fer-se unes postals publicitàries.